

РЕШЕНИЕ

№ 82

гр. София, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Георги Терзиев

ЧЛЕНОВЕ: Виржиния Петрова

Пенка Велинова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8319** по описа за **2023** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63 ал.1 изр.2 ЗАНН, вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Осигурителен надзор“ чрез юрк. С. Н. срещу Решение № 2024/01.05.2023г. по НАХД № 13448/2022 г. на Софийски районен съд (СРС), 106-ти състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № Р-10-207/21.09.2022г., издадено от Д. И. Й. – заместник – председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление, Осигурителен надзор“, с което на осн. чл. 351, ал. 1, т. 3 от КСО на Р. Г. В., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 000 лв. за нарушение по чл. 177, ал.2, т. 2 от КСО.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Подробни съображения се излагат, че в словесното описание на нарушението в АУАН и НП обхваща съставомерните признаци на нарушението. В тази връзка се счита, че не е ограничено правото на защита на санкционираното лице, тъй като за същата е ясно качеството ѝ в изпълнителното деяние. Иска се съда да отмени решението и да потвърди наказателното постановление. Претендират се разноски за две инстанции.

В съдебно заседание касаторът заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Осигурителен надзор“ чрез юрк. Л., поддържа касационната жалба по изложените подробни съображения в нея.

Ответникът – Р. Г. В. чрез адв. Й. оспорва жалбата. Подробни съображения за нейната основателност излага в представени писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение СРС е отменил изцяло наказателно постановление наказателно постановление (НП) № Р-10-207/21.09.2022г., издадено от Д. И. Й. – заместник – председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Осигурителен надзор“, с което на осн. чл. 351, ал. 1, т. 3 от КСО на Р. Г. В., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 000 лв. за нарушение по чл. 177, ал.2, т. 2 от КСО.

Решението на Районния съд е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка:

С акт за установяване на административно нарушение № Р-06- 112/30.03.2022 г., съставен от В. Д. С. – гл. експерт в дирекция „Осигурителен надзор“ при КФН и в присъствието на Д. К. Г. и С. В. Б. – свидетели при съставянето на акта е констатирано, че на 30.12.2021 г. в [населено място], жалбоподателят Р. Г. В., в качеството си на представляваща „ЗЕАД ЦКБ Живот“ ЕАД, заедно с К. С. В. – прокуриснт на дружеството, е подписала съответните документи за сключване на сделка, не е извършила съответните действия и е допуснала „ЗЕАД ЦКБ Живот“ ЕАД да закупи на ОТС дялове на ДФ „Т. Консервативен фонд“, управляван от УД „Тексим Асет Мениджмънт“ ЕАД с насреща страна по сделката УПФ „Ц.-Сила“, управлявано от ПОАД „Ц. Сила“, които дружества са свързани лица по смисъла на § 1, ал. 2, т. 3, б. „а“, подбуква „аа“ от ДР на КСО.

В акта е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 177, ал. 2, т. 2 КСО, като препис от него е връчен на упълномощен представител на въззивника.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № Р-10-207/21.09.2022 г. от Д. И. Й. – заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Осигурителен надзор“, с което на основание чл. 351, ал. 1, т. 3 КСО, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на жалбоподателя В. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 000,00 /три хиляди/ лева за нарушение по чл. 177, ал. 2, т. 2 КСО.

Препис от НП е връчен на упълномощен представител на санкционираното лице на 28.09.2022 г., видно от инкорпорираната в санкционния акт разписка, като жалбата, инициирала производството пред настоящата съдебна инстанция, е депозирана в законоустановения 14-дневен срок чрез наказващия орган на 12.10.2022 г., видно от поставения печат върху същата.

Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

За да постанови оспореното решение, районният съд е приел, че при издаването на

наказателното постановление са допуснати неотстраними съществени процесуални нарушения, тъй като при съставяне на АУАН и издаване на НП не са спазени изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН относно дължимото съдържание. Решението е правилно.

Административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана за нарушение на чл. 177, ал. 2, т. 2 от КСО, според което активи на фонд за допълнително задължително пенсионно осигуряване и на фонд за извършване на плащания не могат да се придобиват свързани с пенсионноосигурителното дружество лица. Разпоредбата на чл.351, ал.1, т.3 от КСО, регламентира в условията на алтернативност възможност за ангажиране на административна отговорност на лица, които като извършители или като допустители са нарушили разпоредбата на чл.177 от КСО.

Правилно СРС е обосновал извод, че в настоящия случай, при издаването на НП административнонаказващият орган е излязъл извън правомощията си по чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, като е санкционирал касатора за деяние, което не е част от повдигнатото с АУАН административно-наказателно обвинение. С АУАН е повдигнато обвинение за извършено действие, а с НП за допустителство чрез бездействие, с което се променят освен описанието на деянието, и формата на осъществяването му – чрез допустителство, а и вида му – чрез бездействие. В АУАН е посочено, че Р. В., в качеството си на ИД на „ЗАД „ЦКБ Живот“ ЕАД е извършило нарушение на чл. 177, ал. 2, т. 2 от КСО, като е извършило съответните действия за покупка на дяловете на ДФ „Т. Консервативен Фонд“. В НП е посочено, че лицето, в качеството ѝ на представляваща „ЗАД „ЦКБ Живот“ ЕАД не е извършило съответните действия, като е допуснало придобиването от „ЗАД „ЦКБ Живот“ ЕАД на дялове на ДФ „Т. Консервативен Фонд“, управлявано от УД „Тексим асет мениджмънт“ ЕАД. В този смисъл, се констатират разминавания между фактическите и правните основания за съставянето на акта за установяване на административно нарушение и издаденото наказателно постановление, което представлява съществено процесуално нарушение, тъй като за санкционираното лице не става ясно в какво точно се състои вмененото му нарушение, а оттам то не може да изгради своята защита. В тази връзка следва да се посочи, че волята на АНО следва да е ясна и недвусмислена. Недопустимо е съдът да извлича от фактите по делото, каква евентуално е същата. Този реквизит не може да бъде извличан по пътя на формалната или правна логика, като това би имало за последица неопределеност на регламентацията на обществените отношения, и в сериозна степен би застрашило правото на защита на привлеченото към отговорност лице. Порокът - неяснота, непълнота и непрецизност в словесното описание и правна квалификация на извършеното е винаги съществен, тъй като внася неопределеност в обвинението, предмет на АУАН и НП и нарушава правото на защита на посочения извършител. В случая, при издаването на НП административно-наказващият орган е въвел изцяло нови фактически действия /в случая бездействие/ в отговорност на касатора, които квалифицирал със същата правна квалификация. По този начин лицето следва да се защитава срещу ново обвинение, с което се запознава едва при получаване на обжалваното НП. Следва да се посочи, че последното представлява самостоятелно основание да бъде отменено наказателното постановление и като е сторил това, въззивният съд е постановил законосъобразен съдебен акт, в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

Според настоящата съдебна инстанция съществува и противоречие между словесното

описание на нарушението и неговото цифрово изписване, доколкото контролният орган твърди, че жалбоподателят е действал като съизвършител с другия представител на „ЗАД „ЦКБ Живот“ ЕАД, без това да е отразено в квалификацията. В тази връзка следва да бъде разграничавано допустителството от формите на усложнена дейност за осъществяване на деянието не от едно, а от две или повече лица, доколкото при допустителството не е налице общност на умисъла между допустителя и лицето, което не е възпряно от него да осъществи съответното деяние, а при съучастието е налице такъв. В развилото се административно – наказателно производство едва в наказателното постановление за първи път се внася елемент от субективната страна на деянието, а именно форма на вина, на твърдяното за осъществено от жалбоподателя нарушение. Наказващият орган приема, че жалбоподателят е действал виновно, при условията на непредпазливост – небрежност. Не е допустимо да се въвежда елемент от състава на нарушението, за първи път едва с наказателното постановление.

Допуснатото нарушение засяга изискването на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН и ограничава ефективно упражняване на правото на защита на санкционираното лице. Неспазването му води до порок от категорията на съществените, който във всички случаи е предпоставка за отмяна на НП.

Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, направеното искане за присъждане на разноски от страна на касатора се явява неоснователно.

Водим от горното, Административен съд - София град, VII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2024/01.05.2023г. по НАХД № 13448/2022 г. на Софийски районен съд (СРС), 106-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.